

[Svend Heiselberg]

Europa-Parlamentet er jeg enig med udenrigsministeren i, at det er vigtigt, at den nye samarbejdsprocedure bruges rigtigt. Jeg mener, vi her i Danmark kan have glæde af samarbejdet med Europa-Parlamentet, der arbejder sagligt og nøgternt med de konkrete problemer.

Jeg ved, at formandskabet ikke har overrasket vores udenrigsminister og heller ikke vores dygtige embedsmænd, som sætter sig til rette ved bordenden i dag om en måned. Det er en vigtig periode, som vi ser hen til med de allerstørste forventninger. Der er en lang række udfordringer, som vi i Danmark må være parate til at tage op.

Gade (SF):

Efter at have hørt Venstres ordfører forstår jeg meget bedre, at vi har fået en redegørelse af den kvalitet, som regeringen har fremlagt. Det er, som om, når man hører regeringspartiernes ordførere, at jo større vigtighed de tillægger formandskabet og redegørelsen, jo tyndere skal papiret og redegørelsen åbenbart være.

Det er indgangsvinklen til en debat om noget, som faktisk er vigtigt, nemlig at Danmark har formandskabet. I markedsudvalget har SF forsøgt at få et svar fra udenrigsministeren på, om han og regeringen vil inddrage markedsudvalget i forberedelsen af det samlede arbejdsprogram. Det svar, vi har fået, er, at regeringen vil give en redegørelse i Folketinget, og det er så den, vi står med. Man må jo tolke det, men det kan da godt være, at jeg for klarheds skyld skal spørge, om det betyder, at regeringen ikke vil fremlægge det samlede arbejdsprogram i markedsudvalget, inden det offentliggøres. Det vil jeg gerne have ministerens svar på.

I forlængelse af det, hr. Ivar Nørgaard har sagt, vil jeg også gerne have ministerens svar på, om kommende kompromisforslag, som udarbejdes af formandskabet, ikke også skal forelægges i markedsudvalget. Det ville være en helt besynderlig situation, vi stod i, hvis Danmark som formandsland ikke har sikkerhed for, at det kompromisforslag, man fremlægger, har et mandat på forhånd.

Det er to vigtige spørgsmål, der vedrører det, som redegørelsens første to sider handler om, nemlig begrænsningerne i alt det, vi kan. Der er to sider om alt det, vi ikke kan: vi

skal være neutral opmand, og der er ting, der kommer automatisk på dagsordenen. Så kommer der dog lidt senere nogle bemærkninger om, at der dog også er noget, vi kan, og noget, vi må, ja ligefrem noget vi skal.

Det forekommer mig, at regeringen ved så stærkt at betone dette med, hvilke begrænsninger der er for formandskabet – og selvfølgelig er der nogle begrænsninger, og selvfølgelig skal vi være opmand – vælger en linje, hvor man lægger op til lukkethed om formandskabsperioden, og hvor man lægger op til, at markedsudvalget ikke tilstrækkeligt skal inddrages.

Men lad os så se på nogle af de sager, der er rejst, og som selvfølgelig kommer på dagsordenen.

Der er spørgsmålet om finansiering. Der kunne man få den mistanke, at regeringens redegørelse alligevel ligger i forlængelse af regeringens forkerte politik på finansieringsområdet; ja, jeg tror faktisk, det er det, det handler om. Hvad ville Venstrefolk ikke sige, hvis de læste i officielle redegørelser – og nu skal jeg citere fra Kommissionsdokument 101, s. 2:

»Fællesskabet befinder sig i øjeblikket i en budgetsituation, der kun kan karakteriseres på den måde, at man nærmer sig sammenbruddets rand. Denne situation burde ikke komme som nogen overraskelse for Fællesskabet, da der har været tale om en gradvis udvikling i en årrække . . .«.

Eller hvad ville hr. Ivar Hansen eller udenrigsministeren sige til følgende citat fra samme dokument:

». . . Fællesskabet (er) sunket ned i et moralsk af kritisable budgetmæssige tiltag, der har været nødvendige for at skjule eller udskyde de faktiske finansielle konsekvenser af Fællesskabets politikker. Budgetvirkningen af lageropbygningen af landbrugsprodukter, som er uden fortilfælde, er således blevet tilsløret af en voldsom overvurdering af lagrene . . .«.

Og man kan fortsætte citatrækken fra dette interessante dokument fra Kommissionen, som jo klart afslører, at her står vi med dokumentationen for, at regeringer er totalt ligeglade – også den danske regering, også udenrigsministeren, også Venstre, som jo ellers mener, at der her i landet virkelig skal fares hårdt frem i økonomien, der skal virkelig være orden i økonomien. Her er man to-